

ZÁBUDKA

ZÁBUDKA

Bolo to 22.júla a ja som sa zobudila do krásneho rána. Otvorila som oči a slnkom zaliata krajina sa rozprestierala až za obzor. Trochu som zbystrila a postavila sa. Hm, mňam - všade krásna vôňa s letným nádychom ničnerobenía. Áno, je tu aj vôňa palaciniék s javorovým sirupom a so šľahačkou.

Nazrela som do kuchyne, kde stála moja starká a krútila palacinkové cesto po panvici. Moja porcia ma už čakala na stole. Paráda! No najskôr som vošla do vedľajšej izby a pozrela na bratranca. Aký je krásny. Ešte spal a v ruke zvieral moje tričko. Zasmiala som som sa a podišla k nemu. Je len o rok mladší, ale v kombinácii s avivážou a vôňou môjho trička voňal ako bábo. Musela som to urobiť - dala som mu pusú na čelo a jemne som mu z ruky potiahla tričko.

Potom som ako zvyčajne vyletela von z domu. Palacinky museli chvíľu počkať. Nádychla som čerstvého horského vzduchu plného zvláštnych sladkostí. Keďže starí rodičia majú vinársky dom, zasadený tak trochu v lesnej časti Malých Karpát, nebola núdza o čerstvosť a krásu prostredia. Zišla som dolu briežkom a zadívala sa na kačky , ktoré sa kúpali v našom jazierku. Boli ako vystrihnuté z časopisu pre chovateľov zvierat. Boli nádherné. Poslala som im vzdušnú pusú a vybehla na lúku za domom. Poniže tečie malý potok, ktorý lemujú ihličnany. Sadla som si na balvan a pritvorila oči. Bože, to je krásna!, pomyslela som si. Chcelo sa mi z toho krásna plakať. Aj z toho, že aj mne je tak krásne ! Slnko tak hrialo! Zrazu som precitla - ved' som ešte v pyžame, bohvie, čo si o mne povedia susedia. No iba som sa pousmiala a potom mi to bolo jedno.

Zrazu ma ktosi objal okolo pása. Bol to môj bratranec. Usmlal sa a spýtal sa :\"Už si sa zasa ponorila do svojich myšlienok?\" Prikývla sa. Radi chodievame do lesa blízko nášho domu - tak na kúsok.

Teraz ma chytil za ruku a spolu bežíme hlbšie do lesa. Bolo tam krásne. Oprela som si hlavu o strom a počúvala čipčavé vtáčie piesne. Myslela som si, že lietam s nimi. V takýchto momentoch ľutujem, že nemám pri sebe pero a nejaký zápisník, pretože mi hlavou prebleskuje jeden veršík za druhým, tretím, štvrtým.....No, už utiekol, ostala som sama. Musela som sa veľmi ponáhľať, pretože palacinky by na stole dlho neostali a on bol schopný povedať, že nie som hladná.

Keď som dorazila domov, nikto tam nebol. Iba palacinky na stole nakopené na tanieri.

Kam všetci šli??? Vyletela som z domu ako gáfor a rozhliadam sa dookola. Pozriem aj ku kačkám i na lúku a záhradku s kvetmi - no nikde ani duša. Trochu som znervóznela. Čo ak som bola v lese príliš dlho a oni ma šli so starosťami hľadať..? Alebo čo ak sa niečo stalo Jankovi. Mohol si zlomiť nohu alebo ho napadol cudzí pes.?. Dobré,...som príliš paranoidná.. povedala som si a vošla do kuchyne. . Nieкто určite príde a povie, že išli do obchodu, na trh alebo tak. Ale aj tak - prečo som taká melancholická a zasnene hlúpa??? Nemôžem sa správať aspoň raz normálne a nezatvárať všade oči!? Nadávala som si.

Prešla som do izby a schmatla knihu. No za týchto okolností ma to o chvíľu omrzelo. Položila som knihu na posteľ a utekala von. Ani palacinky som \"nevidela\".... Nie, nechcelo sa mi veriť, že by v obchode či na trhu boli tak dlho. Bezradne som bežala do lesa . \"Starká..Janko!!!\" kričala som \"Prosím, kde ste????! a šla som hlbšie do lesa - ani neviem prečo. Stále som kričala až mi úplne oslabli hlasivky. Zrazu sa ma niečo dotklo. Otočila som sa so širokým úsmevom. Ale ten spl'asol. Vlčiak!! Srdce sa mi v hrudi prudko rozbúchalo. Zbledla som a pot sa mi hrnul na čelo. Ja mám neskutočnú fóbiu z veľkých psov. \"Pomóóc, pomôžte mi!!\" Kl'akla som si a dala ruky pred seba. \"Chod' odo mňa preč! Fuj! Chod'!\"- už takmer šepcem. Zrazu sa ozvalo :\"Cilka. K nohe!\" Pes ma jemne oblizol a odcupkal.

Ľahla som si rozplakala sa. Okamžite som sa strhla a utekala preč. To nie je normálne , kde sú doparoma, všetci??? Na polceste som zastala. Zacítila som vôňu klobásy zapečenej so syrom. Utrela som slzy a zavetrila ako psíci. Vôňa vychádzala zo záhradky starkinej sestry Emílie... Bola som smutná a vystresovaná.... klobásu by som si dala. Priblížila som sa ku dvierkam Zo záhrady sa ozývala veselá vrava. Potlačila som dvierka, ktoré trochu vrzli. Ostala som v šoku . Boli tam všetci- starkí, Janko, Ivan- starkej brat. Teta Milka ma zbadala prvá - bežala ku mne. Ja som sa dokonale rozplakala. Všetci zmĺkli . Oh, aká som len hlúpa... pomyslela som si a uvedomila si, že som zabudla na obed u Tety. mali sme letnú opekačku!

Po nekonečných nedorozumeniach som si s úľavou vydýchla. No už nikdy nebudem robiť urýchlené uzávery. Starká ma chytila a dala mi pusinku na čelo.